

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudců Mgr. Martina Kříže a JUDr. Naděždy Řehákové v právní věci žalobce: **Starbright, s.r.o.**, se sídlem Čáslav – Nové Město, Nazaret 1808, IČ: 27444601, zast. Mgr. Lumírem Veselým, advokátem se sídlem Praha 2, Belgická 38, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Brno, Masarykova 31, v řízení o žalobě proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Praze ze dne 9.7.2009 č.j. 3006/09-1400-200796 a proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Praze ze dne 9.7.2009 č.j. 3007/09-1400-200796

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Finančního ředitelství v Praze ze dne 9.7.2009 č.j. 3006/09-1400-200796 a rozhodnutí Finančního ředitelství v Praze ze dne 9.7.2009 č.j. 3007/09-1400-200796 se zrušují a věci se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 7.808,- Kč do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalobce advokáta Mgr. Lumíra Veselého.**

O d ů v o d n ě n í:

Rozhodnutím ze dne 9.7.2009 č.j. 3006/09-1400-200796 Finanční ředitelství v Praze zamítlo odvolání podané žalobcem proti dodatečnému platebnímu výměru č.j. 36736/08/039960201882 ze dne 18.12.2008 vydanému Finančním úřadem v Čáslavi, kterým byla žalobci dodatečně vyměřena daň z nemovitostí na zdaňovací období roku 2007 ve výši 140 844,- Kč.

Rozhodnutím ze dne 9.7.2009 č.j. 3007/09-1400-200796 Finanční ředitelství v Praze zamítlo odvolání podané žalobcem proti dodatečnému platebnímu výměru

č.j. 36742/08/039960201882 ze dne 18.12.2008 vydanému Finančním úřadem v Čáslavi, kterým byla žalobci dodatečně vyměřena daň z nemovitostí na zdaňovací období roku 2008 ve výši 140 844,- Kč.

V odůvodnění obou shora uvedených rozhodnutí ze dne 9.7.2009 (dále jen „napadená rozhodnutí“) Finanční ředitelství v Praze shodně uvedlo, že v roce 2008 Finanční úřad v Čáslavi (dále též „správce daně“) provedl kontrolu daně z nemovitostí v katastrálním území Čáslav u staveb ve vlastnictví žalobce, a to za zdaňovací období roku 2007 a 2008. Na základě výsledků daňové kontroly vydal správce daně dodatečné platební výměry č.j. 36736/08/039960201882 a č.j. 36742/08/039960201882, kterými žalobci za rozhodná zdaňovací období dodatečně vyměřil daň z nemovitostí ve výši 140 844,- Kč. Žalobce podal proti dodatečným platebním výměrům odvolání, které odůvodnil důvody jednak procesního charakteru a jednak charakteru hmotněprávního. Namítl, že místní šetření bylo provedeno bez přítomnosti daňového subjektu, a tudíž v rozporu se zásadou součinnosti zakotvenou v § 2 odst. 2 a § 9 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZSDP“) a že o provedeném šetření správce daně nesepsal protokol, event. úřední záznam. V této souvislosti žalobce považuje i komunikaci správce daně s Ing. T. V., zaměstnancem společnosti EUROESTER, s.r.o., za výslech svědka, případně za výslech osoby předzvědné, jenž nebyl veden v souladu se ZSDP, čímž správce daně způsobil nepřezkoumatelnost důkazních prostředků. Dále žalobce namítl porušení § 16 odst. 4 písm.f) ZSDP, neboť se nemohl vyjádřit k výsledku daňové kontroly, a nepřezkoumatelnost zprávy o daňové kontrole, neboť její jednotlivé listy nejsou podepsány pracovníky správce daně ani daňovým subjektem a na kontrolní zprávě není otisk razítka se státním znakem. Nepřezkoumatelnost žalobce namítl i z hmotněprávních důvodů, neboť podle jeho názoru neprovedl správce daně žádné skutečné důkazní řízení, a porušil tak mimo jiné § 31 odst. 2 věta první ZSDP. V neposlední řadě žalobce v odvolání namítl (nesprávnost) stanovení sazby daně u staveb určených pro podnikatelskou činnost v případech, kdy není stavba využívána. K prokázání skutečností důležitých pro stanovení daňové povinnosti navrhl výslech svědků, zrušení napadených platebních výměrů, provedení řádného místního šetření, seznámení daňového subjektu s kontrolními zjištěními a nové projednání kontrolní zprávy.

Odvolací orgán poté v odůvodnění napadených rozhodnutí citoval § 16 odst. 1 a 8, § 2 odst. 2 a § 15 odst. 1 a 8 ZSDP a poté uvedl, že daňová kontrola u žalobce byla zahájena protokolem o ústním jednání ze dne 4.12.2008 se zástupcem daňového subjektu paní M. R., zplnomocněnou k jednání na základě generální plné moci ze dne 24.10.2006. V rámci daňové kontroly bylo dne 11.12.2008 provedeno v areálu místní šetření, o němž správce daně sepsal v souladu s § 15 odst. 8 a § 13 ZSDP úřední záznam. Jeho účelem bylo ověření, zda stavby ve vlastnictví žalobce fakticky existují a zda se jejich stav od předcházející kontroly nezměnil v důsledku stavebních úprav. Místní šetření proběhlo bez osobní účasti zplnomocněného zástupce daňového subjektu, jelikož paní R. správce daně o tento postup požádala, jak vyplývá z úředního záznamu o telefonickém hovoru ze dne 9.12.2008. Vstup do areálu zajistil na žádost paní R. Ing. V., zaměstnanec společnosti Euroester, s.r.o. Z úředního záznamu o místním šetření ze dne 11.12.2008 vyplývá, že pracovníci správce daně hovořili v průběhu místního šetření i s jednatelem žalobce panem Ivanem Tomíškem, který upřesnil činnost, která je provozována nájemci v jednotlivých pronajatých stavbách. Z výše uvedeného je zřejmé, že správce daně neporušil zásadu součinnosti uvedenou v § 2 odst. 2 odst. 9 ZSDP a o provedeném místním šetření sepsal úřední záznam. Vzhledem k tomu, že Ing. V. neposkytoval správci daně doplňující informace, nebylo porušeno ani ustanovení § 8 a § 12 ZSDP

K odvolacím námitkám týkajícím se zprávy o provedené kontrole správce daně uvedl, že daňová kontrola byla zakončena v souladu s § 16 ZSDP. O výsledku kontroly byla sepsána zpráva s požadovanými náležitostmi, ve které byly na jednotlivých očíslovaných listech uvedeny kontrolované doklady, kontrolní zjištění, další zjištění, číselné zjištění kontroly a závěr. Jak vyplývá z úředního záznamu o telefonickém hovoru ze dne 15.12.2008, sdělila paní R. (zplnomocněný zástupce daňového subjektu), že předběžné projednání zprávy není nutné a požádala správce daně, aby mohla převzít zprávu o daňové kontrole dne 16.12.2008. Vyjádření zástupce daňového subjektu k výsledkům kontroly uvedené ve zprávě a ke způsobu jejich zjištění neobsahovalo žádné námitky ani připomínky, které by rozporovaly výsledek uvedený ve zprávě, naopak ve svém vyjádření zástupce žalobce uvedl, že omyly uvedené v přiznání k dani z nemovitostí nebyly úmyslné a že chyba nastala z neznalosti zákona a špatného zařazení stavby. Stejnopis zprávy o kontrole byl předán zástupci daňového subjektu. Z výše uvedeného je zřejmé, že daňovému subjektu nebylo odepřeno právo vyjádřit se před ukončením daňové kontroly k výsledku uvedenému ve zprávě, ke způsobu jeho zjištění a případně navrhnout jeho doplnění. S výsledky daňové kontroly uvedenými ve zprávě o daňové kontrole byl zástupce daňového subjektu seznámen a zpráva o kontrole obsahuje předepsané formální náležitosti, zejména datum a podpis daňového subjektu dokládající projednání zprávy a podpisy pracovníků správce daně. Vzhledem k tomu, že zpráva o daňové kontrole není rozhodnutím ve smyslu § 32 ZSDP, nepatří k jejím základním náležitostem otisk úředního razítka se státním znakem.

Odvolací orgán dále uvedl, že podle § 13 zákona č. 338/1992 Sb., o dani z nemovitostí, ve znění pozdějších předpisů (dále je „zákon o dani z nemovitostí“) se daň z nemovitosti vyměřuje na zdaňovací období podle stavu k 1. lednu roku, na který je daň vyměřována a předmětem daně ze staveb jsou podle ustanovení § 7 odst. 1 písm. a) až c) stavby, pro které byl vydán kolaudační souhlas, stavby užívané před vydáním kolaudačního souhlasu, dále stavby způsobilé k užívání na základě oznámení stavebnímu úřadu nebo stavby podléhající oznámení stavebnímu úřadu a užívané a stavby, pro které bylo vydáno kolaudační rozhodnutí nebo kolaudačnímu rozhodnutí podléhající a užívané anebo podle dříve vydaných právních předpisů dokončené. Základem daně ze staveb (§ 10 odst. 1 zákona o dani z nemovitostí) je výměra půdorysu nadzemní části stavby v m² podle stavu k 1. lednu zdaňovacího období.

V daném případě předmětem kontroly daně z nemovitostí byly nemovitosti ve vlastnictví žalobce evidované na LV č. 11666 pro katastrální území Čáslav (dále jen „list vlastnictví“). Při daňové kontrole vycházel správce daně z údajů uvedených na výše uvedeném listu vlastnictví, z přiznání k dani z nemovitostí č.j. 4502/960/2007 ze dne 1.2.2007 podaného žalobcem, ze znaleckého posudku č. 134/2006 ze dne 13.11.2006 (dále jen „znalecký posudek“) a ortofotomap pořízených v programu MISYS. Základní poznatky, zda stavby nedoznaly stavebních změn, které by měly za následek změnu skutečností rozhodných pro vyměření daně, ověřil správce daně místním šetřením a porovnáním stavu se zjištěními z předchozí kontroly daně z nemovitostí. Správce daně využil důkazní prostředky, které měl k dispozici tak, aby neúměrně nezatěžoval daňový subjekt. Při stanovení základu daně ze staveb, tj. výměry půdorysu staveb, vycházel z údajů uvedených v daňovém přiznání, znaleckého posudku, z údajů uvedených na listu vlastnictví a z ortofotomap systému MISYS, doplněných zjištěními z místního šetření. Stavby ve vlastnictví daňového subjektu, které byly předmětem daňové kontroly, jsou z výše uvedených dokumentů identifikovatelné podle stavebních parcel, na kterých se stavby nacházejí. Ze zprávy vyplývá, že výměra jednotlivých staveb zjištěná správcem daně byla porovnávána s předloženým znaleckým posudkem a pokud došlo k rozdílu ve výměrách, byly malé rozdíly (do 8 m²) řešeny ve prospěch

žalobce. Zásadní rozdíly v zastavěných plochách jakožto skutečnosti, které jsou rozhodné pro vyměření daně, se vyskytly jednak u staveb, které byly uvedeny v přiznání k dani z nemovitostí a jednak u staveb, které žalobce v přiznání k dani z nemovitostí vůbec neuvedl. Ke stavbám s rozdílnou výměrou uvedených v daňovém přiznání se řadí dále uvedené stavby uvedené v přiznání k dani z nemovitostí jako druh stavby N - stavba užívaná pro podnikatelskou činnost v průmyslu, dopravě, energetice, ostatní průmyslové výrobě. Odvolací orgán následně v odůvodnění rozhodnutí uvedl, o jaké konkrétní stavby s rozdílnou výměrou se jedná a na základě jakých důkazních prostředků stanovil jejich výměru. Rovněž konstatoval, že výčet staveb, které jsou podle názoru žalobce předmětem daně ze staveb, jenž je uveden v odvolání, nesouhlasí s evidencí staveb ve vlastnictví žalobce uvedených na listu vlastnictví. Předmětem daně ze staveb jsou i stavby nacházející se na pozemcích parc. č. 506/9 - trafostanice a parc.č. 19 - zásobníky (tato stavba není stavbou pouze podzemní a je předmětem daně ze staveb). Stavba laboratoří a skladů je situována na pozemku s parcelním číslem 506/32 a nikoli na parc.č. 506/13.

K odvolací námitce týkající se sazeb daně z nemovitostí odvolací orgán uvedl, že základní sazbu daně z nemovitostí upravuje § 11 zákona o dani z nemovitostí. Jelikož se v případě žalobce jedná o stavby sloužící podnikání, je rozhodné ustanovení § 11 odst. 1 písm. d) zákona o dani z nemovitostí, podle kterého základní sazba daně činí u staveb užívaných pro podnikatelskou činnost a u samostatných nebytových prostorů užívaných pro podnikatelskou činnost sloužících pro zemědělskou prvovýrobu, pro lesní a vodní hospodářství 1 Kč za 1 m² zastavěné plochy nebo upravené podlahové plochy, u staveb sloužících pro průmysl, stavebnictví, dopravu, energetiku a ostatní zemědělskou výrobu 5 Kč za 1 m² zastavěné plochy nebo upravené podlahové plochy a u staveb sloužících pro ostatní podnikatelskou činnost 10 Kč za 1 m² zastavěné plochy nebo upravené podlahové plochy. Rozhodující je stav k 1.1. daného roku, na který je daň vyměřována. Stavby ve vlastnictví žalobce, které jsou předmětem daně ze staveb, jsou buď pronajaté, nebo jsou užívány žalobcem, jehož předmětem podnikání je podle údajů z obchodního rejstříku skladování zboží a manipulace s nákladem a předmětem činnosti je pronájem nemovitostí, bytů a nebytových prostor bez poskytování jiných než základních služeb spojených s pronájmem. Stavby, které byly k 1.1.2007 pronajaty na základě nájemních smluv jiným podnikatelským subjektům, jsou zdaňovány sazbou daně, která odpovídá předmětu činnosti, která je v dané stavbě provozována - jedná se o stavby na parc. č. 506/9 (pronajato společnosti GIOM s.r.o.), parc. č. 506/12 a parc.č. 506/14 (pronajato společnosti Viking group., s.r.o.) a parc.č. 506/21 (pronajato společnosti EUROESTER, s.r.o.). Pokud stavba slouží více účelům, použije se základní sazba daně odpovídající podnikatelské činnosti, jíž slouží převažující část podlahové plochy nadzemní části stavby nebo upravené podlahové plochy samostatného nebytového prostoru a při stejném poměru podlahových ploch připadajících na jednotlivé činnosti se použije vyšší příslušná sazba (§ 11 odst. 6 zákona o dani z nemovitostí). Jedná se o stavbu na parc.č. 506/32, u které žalobce uvádí, že z jedné čtvrtiny slouží společnosti Viking group, s.r.o. Stavby, které žalobce využívá pro svou činnost, jsou zdaňovány sazbou daně v souladu s předmětem činnosti žalobce, tj. v tomto případě sazbou daně 10,- Kč/m². Tuto sazbu daně je dle odvolacího orgánu třeba použít i v případě, kdy stavby ve vlastnictví žalobce nejsou pronajaty ani dočasně využívány vlastníkem ke své vlastní činnosti, neboť tyto stavby nelze posuzovat jako ostatní stavby podle § 11 odst. 1 písm. e) zákona o dani z nemovitostí vzhledem k tomu, že jsou ve vlastnictví aktivně podnikajícího daňového subjektu, jsou zahrnuty v jeho obchodním majetku, jsou předmětem odpisů a mohou i nadále sloužit k podnikatelské činnosti (jedná se o stavby parc.č. 506/11, 506/19, 506/20, 506/25, 506/26, 506/28 a 2861 a stavbu vlečky na parc.č. 2121/3, 2121/4, 2122/1, 2122/4, 2122/5, která je ve vlastnictví žalobce a není pronajata společnosti EUROESTER s.r.o.). Mezi ostatní stavby,

kteřé by bylo možné zdaňovat sazbou 3,- Kč/m², lze zařadit pouze stavby, které nepatří ani do jedné z kategorií staveb, které jsou uvedeny v § 11 odst. 1 písm. a) až d) zákona o dani z nemovitostí, ale tato skutečnost v daném případě nenastala.

Vzhledem k obsahu daňového spisu, doložených nájemních smluv a výše popsaných zjištění odvolací orgán dospěl k závěru, že by navrhované výsledky svědků nepřinesly žádné nové poznatky ve věci využití předmětných nemovitostí. Žalobcem zmiňovaná smlouva ze dne 2.10.2006 se společností GLOM s.r.o., se týká nájmu věcí movitých a nemá vztah k problematice daně z nemovitostí.

Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení napadených rozhodnutí i jim předcházejících dodatečných platebních výměrů a vrácení věci žalovanému (jímž v době podání žaloby bylo Finanční ředitelství v Praze) k dalšímu řízení. Žalobce je toho názoru, že žalovaný na daný případ nesprávně aplikoval ustanovení § 11 zákona o dani z nemovitostí upravující sazby daně z nemovitosti a že vycházel z neúplného zjištění skutečností, které jsou pro stanovení daňové povinnosti rozhodné, aniž by provedl ze svého vlastního podnětu nebo na základě procesních návrhů žalobce takové dokazování, kterým by rozhodné skutečnosti dostatečně zjistil, čímž porušil § 31 odst. 2 ZSDP.

Žalobce konstatoval, že v odvolání proti dodatečným platebním výměrům zpochybnil zejména zařazení některých staveb do sazby podle § 11 odst. 1 písm. d) bodu 3 zákona o dani z nemovitostí (stavby sloužící pro ostatní podnikatelskou činnost se sazbou 10,- Kč za 1 m²). Poukázal přitom na to, že některé v odvolání vymezené stavby nejsou vůbec pro podnikání ve skutečnosti využívány, a že by na ně tudíž měla být použita sazba dle § 11 odst. 1 písm. e) zákona o dani z nemovitostí (ostatní stavby se sazbou ve výši 3,- Kč za 1 m²). Dále v odvolání tvrdil, že na stavbu vlečky měla být použita sazba dle § 11 odst. 1 písm. d) bodu 2 zákona o dani z nemovitostí (stavby sloužící pro průmysl, stavebnictví, dopravu, energetiku a ostatní zemědělskou výrobu se sazbou ve výši 5,- Kč za 1 m²), protože jí výhradně využívá jako nájemce společnost EUROESTER v souvislosti s výrobou. Na tuto stavbu tedy neměla být aplikována sazba podle § 11 odst. 1 písm. d) bodu 3 zákona o dani z nemovitostí (stavby sloužící pro ostatní podnikatelskou činnost se sazbou ve výši 10,- Kč za 1 m²). Tato svá tvrzení žalobce opřel o tu skutečnost, že správce daně si při daňové kontrole neopatřil dostatečná zjištění k řádnému stanovení daně, neboť dostatečně nezjistil skutečnosti vztahující se ke skutečnému užívání, resp. neužívání předmětných staveb k podnikatelské činnosti. Proto žalobce v odvolání navrhl doplnění dokazování, které mělo tento nedostatek odstranit. Žalovaný nicméně jeho odvolání zamítl, aniž by dokazování jakkoliv doplnil. V odůvodnění napadených rozhodnutí pak mimo jiné uvedl podstatné novum, a sice že správce daně při daňové kontrole u žalobce postupoval tak, že ověřoval údaje z „předchozí kontroly“. Údaje z této žalobci neznámé „předchozí kontroly“ měl přitom Finanční úřad v Čáslavi ověřovat zejména při místním šetření konaném dne 11.12.2008 v areálu žalobce, které navíc proběhlo bez účasti žalobce. Při místním šetření se Finanční úřad v Čáslavi podle žalovaného zaměřil především na to, zda stavby ještě existují a zda se nezměnilo jejich vlastnictví a stav od „předchozí kontroly“. Místní šetření proběhlo bez účasti zplnomocněného zástupce žalobce (údajně na jeho telefonickou žádost, která však není řádně dokladována), přičemž vstup do areálu zajistil pan V. ze společnosti EUROESTER. Pracovníci správce daně měli při místním šetření rovněž hovořit s jednatelem žalobce Ivanem Tomíškem, který měl údajně upřesnit činnost provozovanou nájemci v pronajatých stavbách.

Po hmotněprávní stránce spočívá spor mezi žalobcem a žalovaným v tom, jak aplikovat na jednotlivé stavby, které byly předmětem daňové kontroly, sazby daně z nemovitostí stanovené v § 11 zákona o dani z nemovitostí, zejména zda:

a) faktické neužívání některých staveb nacházejících se v areálu žalobce je důvodem k tomu, aby tyto stavby byly považovány za stavby ostatní podle § 11 odst. 1 písm. d) zákona o dani z nemovitostí, jak tvrdí žalobce, nebo aby tyto stavby byly i přes jejich faktické neužívání považovány za stavby užívané pro podnikatelskou činnost, a podléhaly tak sazbám dle § 11 odst. 1 písm. c) téhož zákona, jak tvrdí žalovaný;

b) stavba vlečky měla být zařazena z důvodu jejího výlučného užívání nájemcem, společností EUROESTER, k průmyslové výrobě do sazby 5,- Kč za m² stanovené v § 11 odst. 1 písm. d) bodu 2 zákona o dani z nemovitostí, jak tvrdí žalobce, anebo zda měla být zařazena do sazby 10,- Kč za m² stanovené v § 11 odst. 1 písm. d) bodu 3 téhož zákona, neboť žalobce jí užívá k jiným než výrobním účelům, jak tvrdí žalovaný.

Žalobce je přesvědčen, že ustanovení § 11 zákona je třeba na danou věc aplikovat ve smyslu výkladových závěrů soudní praxe, jak je podal např. publikovaný judikát Krajského soudu v Českých Budějovicích sp. zn. 10 Ca 275/2002, který mj. uvádí: „*Pro stanovení základní sazby daně je rozhodné, k jaké podnikatelské činnosti je stavba využívána, k jaké podnikatelské činnosti stavba slouží. Přitom je nutno posuzovat každou budovu samostatně. To je nutno dovodit jak z úpravy předmětu daně, tak ze stanovení sazby daně. Rozlišení staveb pro jednotlivé druhy podnikatelských činností má souvislost s výnosností dosažitelné na zastavěné ploše a náročností na výměru zastavěné plochy. Zcela nerozhodné ... je.... jakým subjektem je podnikatelská činnost provozována, zda vlastníkem či nájemcem.*“ Výklad se tedy kloní k pojetí faktického využití staveb sloužících pro podnikání, navíc s individuálním rozlišením každé stavby vzhledem ke skutečné podnikatelské činnosti ve stavbě probíhající.

Výklad o potřebě zkoumat skutečné využití staveb nepřímou podtrhuje další judikát Krajského soudu v Plzni sp. zn. 58 Ca 26/2003, v němž soud dochází k závěru, že u obytných domů zákon nestanoví pro účely jejich zařazení do sazby podle § 11 odst. 1 písm. a) zákona o dani z nemovitostí, aby tento dům byl fakticky jako obytný dům užíván, neboť zákon při úpravě obytných domů výslovně vychází z funkčního určení domu. To dle mínění žalobce přesně odpovídá dikci § 11 zákona o dani z nemovitostí, ve kterém úprava sazby daně pro obytné domy nepředpokládá užívání obytného domu k bydlení, na rozdíl od úpravy sazeb daně pro stavby užívané pro podnikatelskou činnost, u nichž právní úprava ze skutečnosti jejich „užívání“ vychází; viz výrazy „*staveb užívaných*“ a „*staveb sloužících k*“. Pokud by zákonodárce zamýšlel podřizovat všechny stavby určené k podnikatelské činnosti bez ohledu na jejich užívání pod ustanovení § 11 odst. 1 písm. c) zákona o dani z nemovitostí, jak se snaží dovodit žalovaný, použil by u takovýchto staveb např. termínu „stavby určené k podnikatelské činnosti“ a nikoliv „stavby užívané pro podnikatelskou činnost“, nebo by alespoň o „užívání“ staveb a o tom, čemu „slouží“, pomlčel, jak to učinil u obytných domů.

Ve světle výkladu zastávaného v rozhodnutí Krajského soudu v Českých Budějovicích sp. zn. 10 Ca 275/2002 se jeví jako zásadně nedostatečné závěry správce obsažené ve zprávě o daňové kontrole, zejména pak v té části zprávy, z níž správce daně dovozuje největší část doměrku - tj. v části „Druhy stavby O - Ostatní podnikatelská činnost, katastrální území Čáslav“ (str. 3 pro rok 2007 a str. 8 pro rok 2008). Správce daně nevycházel z individuálního posouzení předmětných staveb, ale stanovil daň pro nerozlišený „soubor staveb“. V těchto částech zprávy z daňové kontroly je zcela povšechně klasifikována do nejvyšší sazby daně

z nemovitosti (10,- Kč za 1 m² podle § 11 odst. 1 písm. d bodu 3 zákona o dani z nemovitostí) jak stavba vlečky, tak i další stavby na pozemcích st. p. č. 506/9, 506/11, 506/19, 506/20, 506/25, 506/26, 506/28 a 2861. Správce daně si přitom vystačuje s odůvodněním, že žalobce tyto stavby zakoupil se záměrem provozování skladování zboží, manipulace s nákladem a pronájem nemovitostí (viz předmět podnikání zapsaný v obchodním rejstříku) a pokud tyto stavby neprónajímá nájemcům, musí je potom sám využívat k podnikatelské činnosti jako skladovací prostory. To je však nedostatečné a navíc spekulativní konstatování, které nemá oporu v řádném dokazování, jež by směřovalo k co nejúplnějšímu zjištění rozhodných skutečností. Žalobce tvrdí, že žalovaný měl vycházet z individuálního posouzení předmětných staveb učiněného z dostatečných zjištění směřujících k tomu, zda stavby žalobce jeho podnikatelské činnosti nebo podnikatelské činnosti nájemců skutečně slouží, a pokud ano, ke které podnikatelské činnosti ve smyslu typologie staveb upravené v § 11 odst. 1 písm. d) zákona o dani z nemovitostí.

Vady řízení, které předcházelo vydání napadených rozhodnutí, spatřuje žalobce v tom, že odvolací orgán ani Finanční úřad v Čáslavi vůbec nevzali v potaz, že stavba vlečky, která je z hlediska výše daně zásadní, je využívána jejím nájemcem, společností EUROESTER, k průmyslové činnosti (výroba metylesteru). Pro toto využití zákon stanoví poloviční sazbu daně z nemovitosti oproti sazbě aplikované správcem daně na základě nedostatečně zjištěných skutečností. Žalobci není zřejmé, z čeho žalovaný dovozuje, že vlečku užívá žalobce a proč žalovaný nechal tvrzení žalobce o užívání vlečky společností EUROESTER bez povšimnutí a nedoplnil v tomto směru dokazování - např. žalobcem navrhovaným výsledkem svědků. Rovněž tak žalovaný ani žalobce (správně zřejmě správce daně) neprovedli žádné dokazování, které by ozřejmilo, které stavby jsou fakticky užívány k podnikatelské činnosti žalobce a které nejsou vůbec žalobcem nebo nájemci využívány.

Finanční úřad v Čáslavi provedl podle žalovaného dokazování, které vychází ze žalobci neznámé „předchozí kontroly“, tedy kontroly provedené zřejmě u předchozího vlastníka areálu – obchodní společnosti GLOM s.r.o., se sídlem Rilská 3172, Praha 4. Žalobce se k takovému důkazu v daňovém řízení nemohl vyjádřit, protože se o jeho existenci dozvěděl až z rozhodnutí odvolacího orgánu. Tím došlo k porušení práva žalobce vyjádřit se k výsledkům daňové kontroly a ke způsobu zjištění výsledku daňové kontroly a dále k porušení zásady dvojinstančnosti daňového řízení. Výsledky kontroly daně z nemovitostí u bývalého vlastníka areálu navíc dle žalobce nemají z hlediska zjištění skutečností významných pro vyměření daně z nemovitostí žádnou důkazní validitu, protože příliš nevypovídají o skutečném využití nemovitostí ze strany žalobce, který je bezesporu oprávněn rozhodnout o zcela odlišném využití nemovitostí než předchozí vlastník. Žalovaný ani správce daně tedy v rozporu s § 31 odst. 2 ZSDP neučinili dostatečná zjištění zejména ohledně následujících skutečností, bez nichž nelze daň z nemovitostí v daném případě řádně stanovit:

- a) zjištění, které konkrétní stavby v areálu nejsou fakticky ani žalobcem ani nájemci využívány;
- b) zjištění, které konkrétní stavby a k jakým konkrétním činnostem využívá žalobce;
- c) zjištění, které konkrétní stavby a k jakým konkrétním činnostem využívají konkrétní nájemci.

Finanční ředitelství v Praze jakožto původně žalovaný správní orgán navrholo, aby soud žalobu. Ve vyjádření k žalobě uvedlo, že žalobce uvádí v žalobě stejné námitky, které uvedl v odvolání proti dodatečným platebním výměrům a s nimiž se žalovaný vypořádal v odůvodnění napadených rozhodnutí.

Podle zákona č. 456/2011 Sb., o Finanční správě České republiky, Finanční ředitelství v Praze ke dni 1.1.2013 zaniklo a jeho působnost přešla na Odvolací finanční ředitelství. Od uvedeného data je tedy žalovaným v této věci Odvolací finanční ředitelství (§ 69 s.ř.s.).

Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů. V posuzované věci vyšel z následně uvedené právní úpravy:

Podle § 1 zákona o dani z nemovitostí tento zákon upravuje daň z nemovitostí, kterou tvoří a) daň z pozemků, b) daň ze staveb.

Podle § 7 odst. 1 zákona o dani z nemovitostí, ve znění účinném pro rozhodná zdaňovací období, předmětem daně ze staveb jsou na území České republiky

a) stavby, pro které byl vydán kolaudační souhlas, nebo stavby užívané před vydáním kolaudačního souhlasu,

b) stavby způsobilé k užívání na základě oznámení stavebnímu úřadu nebo stavby podléhající oznámení stavebnímu úřadu a užívané,

c) stavby, pro které bylo vydáno kolaudační rozhodnutí nebo kolaudačnímu rozhodnutí podléhající a užívané anebo podle dříve vydaných právních předpisů dokončené,

d) byty včetně podílu na společných částech stavby, které jsou evidovány v katastru nemovitostí (dále jen "byty"),

e) nebytové prostory včetně podílu na společných částech stavby, které jsou evidovány v katastru nemovitostí (dále jen "samostatné nebytové prostory").

Podle § 8 odst. 1 zákona o dani z nemovitostí poplatníkem daně je vlastník stavby, bytu nebo samostatného nebytového prostoru.

Podle § 10 odst. 1 věta první zákona o dani z nemovitostí základem daně ze stavby je výměra půdorysu nadzemní části stavby v m² (dále jen "zastavěná plocha") podle stavu k 1. lednu zdaňovacího období.

Podle § 11 odst. 1 zákona o dani z nemovitostí základní sazba daně činí

a) u obytných domů 1 Kč za 1 m² zastavěné plochy; u ostatních staveb tvořících příslušenství k obytným domům z výměry přesahující 16 m² zastavěné plochy 1 Kč za 1 m² zastavěné plochy,

b) u staveb pro individuální rekreaci a rodinných domů využívaných pro individuální rekreaci 3 Kč za 1 m² zastavěné plochy a u staveb, které plní doplňkovou funkci k těmto stavbám, s výjimkou garáží, 1 Kč za 1 m² zastavěné plochy,

c) u garáží vystavěných odděleně od obytných domů a u samostatných nebytových prostorů užívaných jako garáže 4 Kč za 1 m² zastavěné plochy nebo upravené podlahové plochy,

d) u staveb užívaných pro podnikatelskou činnost a u samostatných nebytových prostorů užívaných pro podnikatelskou činnost,

1. sloužících pro zemědělskou prvovýrobu, pro lesní a vodní hospodářství 1 Kč za 1 m² zastavěné plochy nebo upravené podlahové plochy,

2. sloužících pro průmysl, stavebnictví, dopravu, energetiku a ostatní zemědělskou výrobu 5 Kč za 1 m² zastavěné plochy nebo upravené podlahové plochy,

3. sloužících pro ostatní podnikatelskou činnost 10 Kč za 1 m² zastavěné plochy nebo upravené podlahové plochy,

e) u ostatních staveb 3 Kč za 1 m² zastavěné plochy,

f) u bytů a u ostatních samostatných nebytových prostorů 1 Kč za 1 m² upravené podlahové plochy.

Podle § 13 zákona o dani z nemovitostí zdaňovacím obdobím je kalendářní rok. Ke změnám skutečností rozhodných pro daňovou povinnost, které nastanou v průběhu zdaňovacího období, se nepřihlíží.

Podle § 13b zákona o dani z nemovitostí daň z nemovitosti se vyměřuje na zdaňovací období podle stavu k 1. lednu roku, na který je daň vyměřována.

Podle § 16 odst. 4 písm. f) ZSDP daňový subjekt, u něhož je prováděna daňová kontrola, má ve vztahu k pracovníku správce daně právo vyjádřit se před ukončením daňové kontroly k výsledku uvedenému ve zprávě, ke způsobu jeho zjištění, případně navrhnout jeho doplnění,

Podle § 31 odst. 2 ZSDP správce daně dbá, aby skutečnosti rozhodné pro správné stanovení daňové povinnosti byly zjištěny co nejúplněji a není v tom vázán jen návrhy daňových subjektů. Vždy však provede navržené důkazní prostředky, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci. O provádění svědecké výpovědi správce daně daňový subjekt včas vyrozumí, nehrozí-li nebezpečí z prodlení.

Soud o věci uvažil takto:

Žalobce oprávněně označuje za *novum* konstatování odvolacího orgánu uvedené v odůvodnění napadeného rozhodnutí, že správce daně některé skutečnosti významné pro doměření daně ověřoval porovnáním zjištěného stavu s údaji (zjištěními) z předchozí kontroly daně z nemovitostí. Ve zprávě o daňové kontrole provedené u žalobce, která byla se zástupkyní žalobce projednána dne 16.12.2008, totiž není ani zmínka o tom, že by správce daně při zjišťování základu daně u jednotlivých staveb vycházel ze zjištění učiněných v průběhu některé z předchozích kontrol daně z nemovitostí, které se týkaly zdanění totožných staveb. Na druhou stranu soud nemohl přehlédnout, že obsahem spisového materiálu v dané věci je zpráva o kontrole daně z nemovitostí provedené dne 25.4.1999 u daňového subjektu KOSMOS a.s., předchozího vlastníka staveb, které jsou nyní ve vlastnictví žalobce, za zdaňovací období let 1996 – 1999. Některé údaje o zdaňovaných nemovitostech, které jsou v této předchozí zprávě o daňové kontrole obsaženy, jako například údaj o velikosti zastavěné plochy jednotlivých staveb, mohl správce daně porovnat se zjištěními, k nimž dospěl při daňové kontrole prováděné u žalobce, a ověřit si tak jejich soulad. Protože se předchozí zpráva o daňové kontrole týká poměrů jiného daňového subjektu než žalobce, byl správce daně při nakládání s údaji v ní obsaženými vázán povinností mlčenlivosti, a nemohl proto žalobce s obsahem této zprávy seznámit. Je také třeba vzít v potaz, že údaje z této předchozí zprávy mohly správci daně sloužit toliko k ověření existence jednotlivých staveb, které jsou, resp. mohou být předmětem daně, a jejich zastavěné plochy. Tyto údaje správce daně čerpal také z řady dalších listinných důkazních prostředků, např. ze znaleckého posudku č. 134/2006 ze dne 13.11.2006 či z geometrických plánů vztahujících se k jednotlivým nemovitostem, na nichž předmětné stavby stojí, a předchozí zpráva o daňové kontrole mu tedy skutečně sloužila pouze k ověření údajů získaných z jiných pramenů. Soud v tomto směru považuje za podstatné i to, že žalobce v žalobě nevznnesl naprosto žádné námitky proti závěrům odvolacího orgánu o zjištěné zastavěné ploše jednotlivých staveb. S přihlédnutím ke všem shora uvedeným skutečnostem nelze postup správce daně spočívající v případném využití údajů z předchozí zprávy o daňové kontrole týkající se jiného daňového subjektu k ověření údajů

o velikosti zastavěné plochy předmětných staveb označit za vadu řízení, která by mohla mít za následek nezákonnost napadených rozhodnutí. Správci daně lze vytknout toliko to, že žalobce při projednání závěrů daňové kontroly nevyrozuměl o použití předchozí zprávy o daňové kontrole provedené u jiného daňového subjektu k ověření některých zjištění významných pro doměření daně, která v průběhu daňové kontroly učinil.

Žalobce nemůže správci daně, potažmo odvolacímu orgánu s úspěchem vytýkat, že místní šetření konané v areálu žalobce dne 11.12.2008 proběhlo bez jeho účasti či bez účasti jeho zástupce. Úřední záznam ze dne 9.12.2008, který je součástí spisového materiálu, svědčí o tom, že na konání uvedeného místního šetření se správce daně dohodl se zplnomocněnou zástupkyní žalobce paní M. R. Ta správci daně sama navrhla termín, kdy jeho pracovníci mohou navštívit uzamčený a oplocený areál žalobce, přičemž zároveň uvedla, že se z osobních důvodů k prohlídce areálu nedostaví a že pracovníkům správce daně sjedná v daném termínu schůzku s osobami, které je areálem provedou. Tak se také následně stalo, přičemž podle záznamu o prohlídce areálu žalobce ze dne 11.12.2008 pracovníci správce daně na místě samém hovořili též s jednatelem žalobce panem Ivanem Tomíškem. Žalobce byl tedy o místním šetření informován prostřednictvím své zástupkyně, která se správcem daně sjednala termín jeho konání, a místního šetření se účastnil prostřednictvím svého statutárního orgánu. To, že se zástupkyně žalobce místního šetření neúčastnila, bylo věcí jejího svobodného rozhodnutí.

Soud však shledal opodstatněnými námitky, jimiž žalobce brojí proti nesprávné aplikaci ustanovení § 11 zákona o dani z nemovitostí žalovaným a potažmo též správcem daně, jakož i námitky, ve kterých žalobce správním orgánům obou stupňů vytýká nedostatečné zjištění skutečností rozhodných pro správné stanovení daňové povinnosti.

Soud je, shodně jako žalobce, toho názoru, že pro správné stanovení základní sazby daně podle § 11 odst. 1 zákona o dani z nemovitostí je v případě stavby nacházející se ve vlastnictví podnikatelského subjektu nezbytné zjištění, zda se jedná o stavbu, kterou její vlastník, popř. jiný subjekt (např. nájemce) skutečně užívá pro svou podnikatelskou činnost či nikoliv, a pokud ano, k jakému konkrétnímu druhu podnikatelské činnosti daná stavba slouží. Z dikce zmíněného ustanovení vyplývá, že základní sazby daně uvedené v § 11 odst. 1 písm. d/ pod body 1, 2 a 3 se mohou týkat pouze těch staveb, které jsou fakticky *užívány* pro podnikatelskou činnost. V případě stavby, která sice má svým stavebním určením sloužit k výkonu podnikatelské činnosti, avšak není jejím vlastníkem či jiným subjektem, ať již z jakýchkoliv důvodů, v rozhodné době k výkonu podnikatelské činnosti vůbec užívána, je třeba základní sazbu daně stanovit podle § 11 odst. 1 písm. e/ zákona o dani z nemovitostí, neboť se jedná o „ostatní stavbu“, tj. o jinou stavbu než jsou stavby uvedené pod písmeny a) až d) téhož ustanovení.

Tento závěr zcela koresponduje závěrům, k nimž dospěl Krajský soud v Českých Budějovicích v rozsudku ze dne 31.1.2003 sp. zn. 10 Ca 275/2002. Jmenovaný soud dovodil, že *„pro stanovení základní sazby daně je tedy rozhodné, k jaké podnikatelské činnosti je stavba využívána, k jaké podnikatelské činnosti stavba slouží. Přitom je nutno posuzovat každou budovu samostatně. To je nutno dovodit jak z úpravy předmětu daně, tak ze stanovení sazby daně. Každá sazba se proto musí posoudit jednotlivě podle podnikatelské činnosti nebo podle převažující činnosti, k níž konkrétní stavba slouží.“*

Vzhledem k výše uvedenému nelze přisvědčit názoru žalovaného, že základní sazbu daně podle § 11 odst. 1 písm. d/ bodu 3 zákona o dani z nemovitostí, tj. sazbu 10,- Kč za 1 m²

zastavěné plochy, „je třeba použít i v případě, kdy stavby ve vlastnictví daňového subjektu nejsou pronajaty ani dočasně využívány vlastníkem ke své vlastní činnosti, neboť tyto stavby nelze posuzovat jako ostatní stavby podle § 11 odst. 1 písm. e) zákona o dani z nemovitostí vzhledem k tomu, že tyto stavby jsou ve vlastnictví aktivně podnikajícího daňového subjektu, jsou zahrnuty v jeho obchodním majetku, jsou předmětem odpisů a mohou i nadále sloužit k podnikatelské činnosti.“ Pro aplikaci základní sazby daně podle § 11 odst. 1 písm. d/ bodu 3 zákona o dani z nemovitostí je zcela nerozhodné, zda se jedná o stavby, které jsou předmětem odpisů nebo zda tyto stavby mohou v budoucnu nadále sloužit k podnikatelské činnosti; podstatná je pouze ta skutečnost, zda jde o stavby *užívané* (tj. v rozhodné době skutečně užívané) pro podnikatelskou činnost, *sloužící* pro ostatní podnikatelskou činnost, tj. pro jinou podnikatelskou činnost než ty, které jsou uvedeny v bodech 1 a 2 téhož ustanovení.

Lze shrnout, že u staveb, které nebyly žalobcem jakožto jejich vlastníkem ani jiným subjektem v rozhodné době vůbec užívány pro podnikatelskou činnost, a nesloužily tak k výkonu žádné podnikatelské činnosti, měla být základní sazba daně stanovena podle § 11 odst. 1 písm. e/ zákona o dani z nemovitostí, neboť šlo o „ostatní stavby“ ve smyslu tohoto ustanovení. Aplikace § 11 odst. 1 písm. d/ bodu 3 zákona o dani z nemovitostí na tyto stavby a stanovení základní sazby daně podle podnikatelské činnosti, kterou má žalobce zapsanou jako předmět podnikání v obchodním rejstříku, bez zohlednění toho, zda dané stavby skutečně v rozhodné době užíval pro podnikatelskou činnost, bylo tedy v rozporu se zákonem.

Co se týče zdanění stavby vlečky, žalobce již v odvolání argumentoval „použitím této stavby výhradně pro společnost EUROESTER“ a domáhal se stanovení základní sazby daně u této stavby podle § 11 odst. 1 písm. d) bodu 2 zákona o dani z nemovitostí. Žalovaný v napadených rozhodnutích ohledně stavby vlečky konstatoval, že „je ve vlastnictví daňového subjektu (o této skutečnosti není mezi stranami spor) a není pronajata společností EUROESTER s.r.o.“, aniž by se jakkoliv zabýval odvolacím tvrzením žalobce, že tuto stavbu užívá výlučně společnost EUROESTER. To, zda stavbu vlečky v rozhodné době jako nájemce užívala jmenovaná společnost, je však pro posouzení věci (stanovení základní sazby daně u této stavby) zcela zásadní, neboť v takovém případě měla být základní sazba daně u této stavby skutečně stanovena podle § 11 odst. 1 písm. d) bodu 2 zákona o dani z nemovitostí. Pro aplikaci zmíněného ustanovení na předmětnou stavbu nicméně není rozhodující druh podnikatelské činnosti jmenované společnosti, jak se domnívá žalobce, ale charakter a funkce předmětné stavby, z níž je na první pohled zřejmé, že se jedná o *stavbu sloužící pro dopravu* vyrobeného zboží či surovin určených k jeho výrobě. To, zda tuto stavbu, která z povahy věci může sloužit pouze k uvedenému účelu, v rozhodné době užíval sám žalobce či jiný subjekt jakožto nájemce stavby, je pro stanovení základní sazby daně nepodstatné. Tentýž závěr ostatně dovodil i Krajský soud v Českých Budějovicích ve shora citovaném rozsudku, když konstatoval, že „*zcela nerozhodné pro stanovení základní sazby daně je okolnost, jakým subjektem je podnikatelská činnost provozována, zda vlastníkem či nájemcem.*“

Základní sazba daně u vlečky mohla být stanovena pouze dvěma způsoby – buď podle § 11 odst. 1 písm. d) bodu 2 zákona o dani z nemovitostí, pokud by tato stavba byla v rozhodném období kterýmkoliv subjektem užívána k účelu, k němuž je z povahy věci určena (tj. k dopravě), nebo podle § 11 odst. 1 písm. e/ téhož zákona jako „ostatní stavba“ ve smyslu tohoto ustanovení, pokud by v rozhodném období ležela ladem a nikdo jí pro podnikatelskou činnost neužíval. Stanovení základní sazby daně u této stavby podle § 11 odst. 1 písm. d/ bodu 3 zákona o dani z nemovitostí s poukazem na druh podnikatelské

činnosti, který má žalobce zapsán jako předmět podnikání v obchodním rejstříku, bylo v každém případě v rozporu se zákonem.

Důvodná je též žalobní námitka vytykající správci daně a potažmo i žalovanému, že v rozporu s § 31 odst. 2 ZSDP neučinili dostatečná zjištění ohledně skutečností, bez nichž nelze daň z nemovitostí v daném případě řádně stanovit. Soud má ve shodě s názorem žalobce za to, že v daňovém řízení, jež vyústilo ve vydání napadených rozhodnutí, správce daně nezjistil všechny skutečnosti rozhodné pro správné stanovení daňové povinnosti žalobce, neboť se v dostatečném rozsahu nezabýval tím, zda jsou jednotlivé stavby ve vlastnictví žalobce fakticky používány pro podnikatelskou činnost, a pokud ano, k jaké konkrétní podnikatelské činnosti ta která stavba slouží. Jak již bylo soudem konstatováno shora, právě tyto skutečnosti jsou podle § 11 odst. 1 zákona o dani z nemovitostí klíčové pro stanovení základní sazby daně u jednotlivých staveb. Na tomto místě nelze než opětovně poukázat na závěr Krajského soudu v Českých Budějovicích vyslovený v rozsudku ze dne 31.1.2003 sp. zn. 10 Ca 275/2002, podle něhož je nutno samostatně posuzovat každou jednotlivou budovu (stavbu), a to podle podnikatelské činnosti nebo podle převažující činnosti, k níž konkrétní stavba slouží.

Správce daně se v daňovém řízení vedeném se žalobcem těmito klíčovými skutečnostmi zabýval pouze povrchně, o čemž svědčí obsah spisového materiálu. Při zahájení daňové kontroly položil zástupci žalobce jedinou otázku, a sice zda jsou všechny stavby uvedené na LV č. 11666 pronajímány, a spokojil se s velmi nepřesnou a nekonkrétní odpovědí, že žalobce *většinu* staveb využívá ke skladování zboží jiných firem a pronajata je *zhruba* jedna třetina staveb. Ani úřední záznam o prohlídce areálu žalobce provedené dne 11.12.2008 nemůže sloužit jako dostatečný podklad pro samostatné posouzení jednotlivých staveb ve shora naznačeném směru. V záznamu je sice zmínka o tom, že na místě samém proběhl rozhovor mezi správcem daně a jednatelem žalobce Ivanem Tomíškem, který pracovníkům správce daně ukázal stavby, které žalobce pronajímá dalším společnostem a upřesnil, jakou činnost v nich nájemci provozují, nicméně žádné další podrobnosti v záznamu uvedeny nejsou, takže z něj nelze dovodit, o jaké konkrétní stavby se jednalo a jaká činnost v nich byla nájemci provozována. Také zpráva o daňové kontrole svědčí o tom, že správce daně nezkoumal, zda jsou jednotlivé stavby žalobcem, popř. nájemci skutečně užívány a při posouzení věci vyšel toliko z předložených nájemních smluv nebo z předmětu činnosti žalobce zapsaného v obchodním rejstříku. Přestože žalobce v odvolání namítal, že řada staveb není pro podnikatelskou činnost nikým využívána a že vlečku používá společnost EUROESTER s.r.o., a navrhl řadu důkazů k prokázání těchto tvrzení, především výsledky svědků, žalovaný se těmito odvolacími tvrzeními blíže nezabýval a provádění dalšího dokazování odmítl s tím, že by navrhované výsledky svědků nepřinesly žádné nové poznatky ve věci využití předmětných nemovitostí. Potvrdil tak pochybení správce daně spočívající v nedostatečném zjištění skutečností rozhodných pro stanovení daňové povinnosti žalobce. S ohledem na nedostatečná skutková zjištění správce daně o skutečném využití jednotlivých staveb bylo dle náhledu soudu nanejvýš potřebné doplnit dokazování provedením jakýchkoliv dalších důkazů, na jejichž základě by bylo možné učinit jednoznačné závěry o tom, zda vůbec, a pokud ano, k jakým konkrétním účelům byly jednotlivé stavby ve vlastnictví žalobce v rozhodném období užívány.

S přihlédnutím ke všem shora uvedeným skutečnostem a citovaným zákonným ustanovením soudu nezbylo než napadená rozhodnutí pro nezákonnost zrušit (§ 78 odst. 1 s.ř.s.). V souladu s ust. § 78 odst. 4 s.ř.s. soud současně vyslovil, že věc se vrací žalovanému

k dalšímu řízení. Právním názorem, který soud ve zrušujícím rozsudku vyslovil, je v dalším řízení správní orgán vázán (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

Za splnění podmínek zakotvených v ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. soud o věci samé rozhodl bez nařízení jednání (žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobce nevyjádřil do dvou týdnů od doručení výzvy soudu svůj nesouhlas s takovým projednáním věci).

Ve druhém výroku tohoto rozsudku přiznal soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 věta první s.ř.s. žalobci, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení. Náklady, které žalobci v řízení vznikly, spočívají v zaplaceném soudním poplatku ve výši 2.000,- Kč a v nákladech souvisejících s právním zastoupením žalobce advokátem. Tyto jsou tvořeny jednak odměnou za právní zastoupení žalobce advokátem, a to za dva úkony právní služby (převzetí zastoupení, sepsání žaloby), přičemž sazba odměny za jeden úkon právní služby činí dle advokátního tarifu - vyhlášky č. 177/1996 Sb., 2.100,- Kč (§ 7, § 9 odst. 3 písm. f/ vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění účinném od 1.9.2006). Náklady právního zastoupení žalobce jsou dále tvořeny dvěma paušálními částkami ve výši 300,- Kč (§ 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění účinném od 1.9.2006) a částkou 1.008,- Kč odpovídající dani z přidané hodnoty, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s.ř.s.). Celková výše nákladů, které žalobci v tomto řízení vznikly, tedy činí 7.808,- Kč. Soud proto uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení v této výši, a to ve stanovené lhůtě k rukám právního zástupce žalobce advokáta Mgr. Lumíra Veselého (§ 149 odst. 1 o.s.ř. ve spojení s § 64 s.ř.s.).

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách www.nssoud.cz.

V Praze dne 28. února 2013

JUDr. Ivanka Havlíková v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Matznerová, DiS.